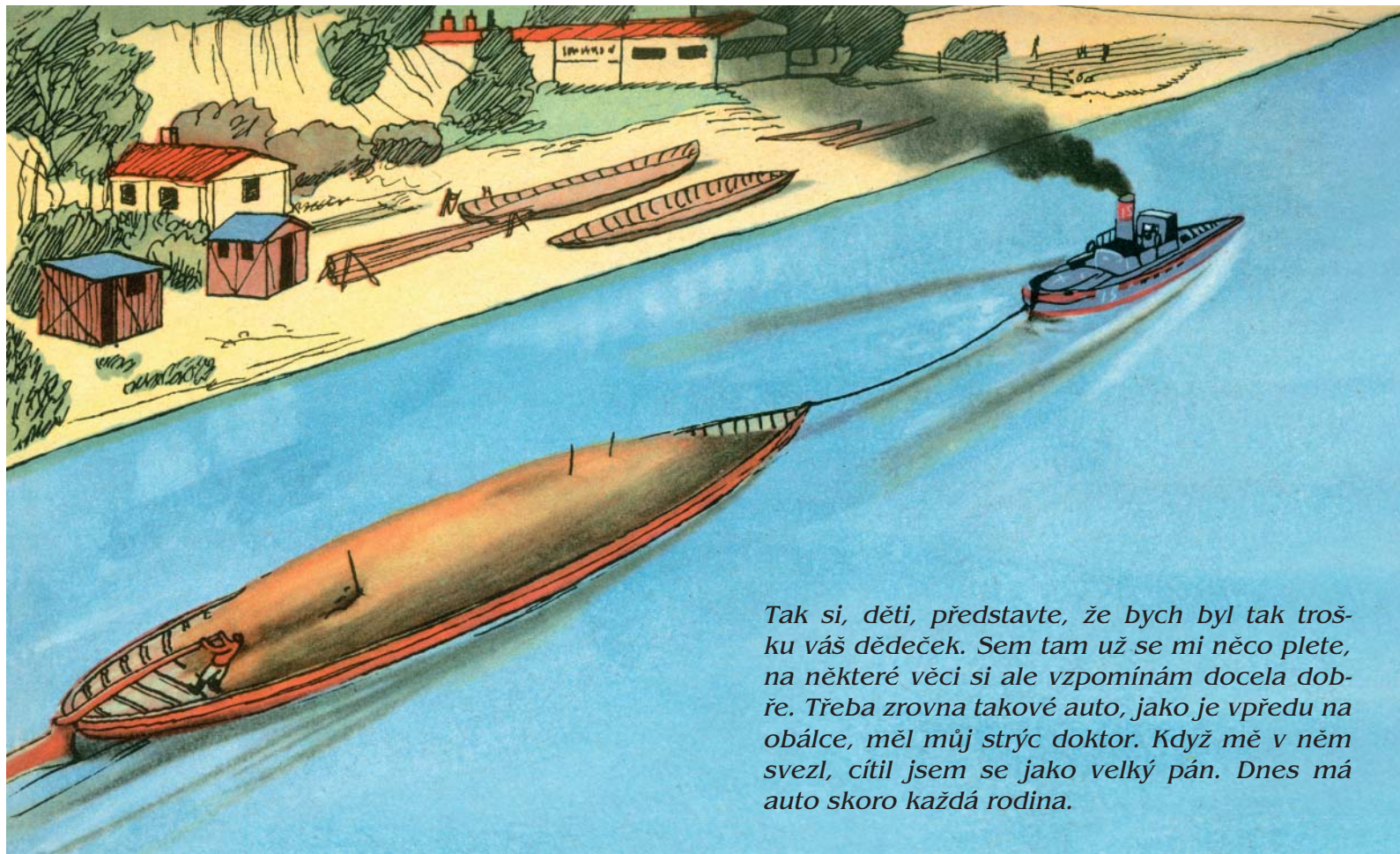
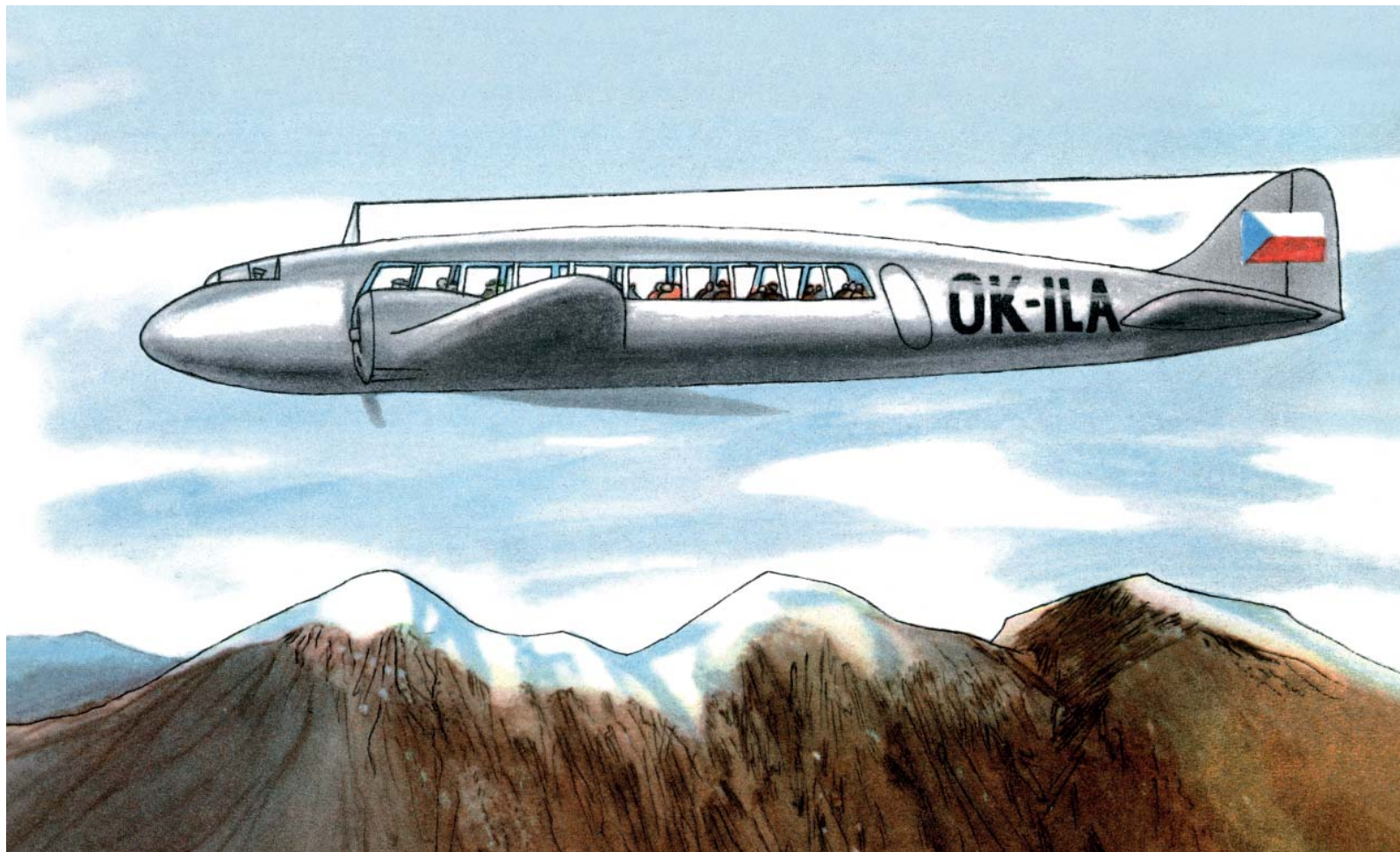

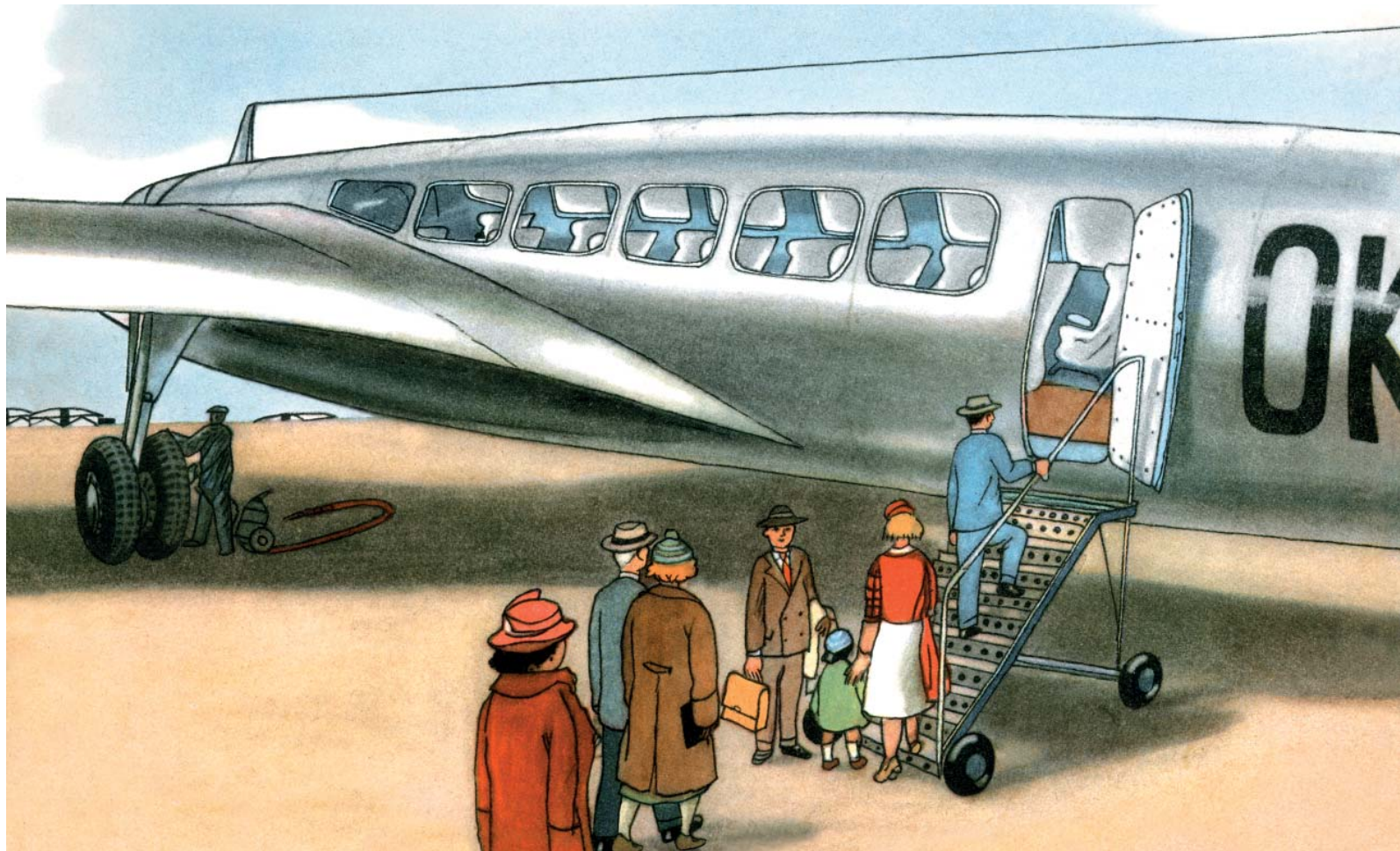

*Tak si, děti, představte, že bych byl tak troš-
ku váš dědeček. Sem tam už se mi něco plete,
na některé věci si ale vzpomínám docela dob-
ře. Třeba zrovna takové auto, jako je vpředu na
obálce, měl můj strýc doktor. Když mě v něm
svezl, cítil jsem se jako velký pán. Dnes má
auto skoro každá rodina.*

Dříve bylo až s podivem, že takový malý parník táhne těžce naložený vlečný člun. Dnes bychom se zas divili, že ten člun nemá vlastní motor a že tomu parníku se kouří z komína. To by totiž znamenalo, že má v podpalubí plnoucí kotel, do kterého umounění topiči hážou lopatami uhlí. Skoro jako někde v pekle. Jo, bejvávalo!

Letadlo si pomaloučku letí nad horami a netuší, že už taky patří do muzea. Dneska zaslechnete svist, a než stačíte zvednout hlavu k nebi, už je letadlo dávno pryč. Létá rychleji než zvuk, přeletí jako ohnivá čára. A ani ty vrtule nemá jako kdysi. Dnes vám v letadle ani ptáci nestačí.

I ty schůdky jsou dneska jinací. Hlavně vyšší. Nastoupíte, usadíte se, ani vám nestihnou dát oběd, a než vycucáte bonbon, už jste daleko od domova, v jiné zemi, v dalekém městě. Ani to nastupování nemůže jít tak pomaloučku jako na obrázku. To musí klapat, letět, honem, honem, zaklapnout všechna dvířka – a rychle nad mraky!